

ההספד של לירון

מאמא עורף אם כל הקוקיז

בדרכך השקטה החזקה כך כך, נטולת התלונות הלכת ודעכת לנו, עד שהגוף פשוט נכבה. היה פער כל כך גדול בין אסתי שבראש ואסתי שבגוף. עדיין, לא התלוננת, ובקצת שהסכמת לשתף אותנו, היית רק מסננת: זה מעצבן!!

קשה לי לדמיין את הבית המופלא והגדול הזה שבנית לכולנו בלעדייך. קשה לי לראות את כורסת אמריקן קומפורט המפנקת שלך בלי שאת נחה עליה עם הרגליים מורמות, מחלקת הוראות "נמרודי או ליאורי", יש לי משימה בשבילך", איי ניד א פייבר, איי ניד יו טו דו סאמת'נג פור מי, דרלינג, קוקי, לאב... לא אומרים לא לאסתי עורף. מקסימום קצת מקטרים כי הכל היה צריך להתבצע כאן ואתמול. אבל את כל ההיענות הזאת את הרווחת בחסד. נהגת לעשות, ונהגת לתת בנדיבות, ולא לקחת ולא דרשת אלא חברות טובה והכרת תודה. אז קצת צחקנו על הפולניות אבל תכלס, זה הכי אנושי. כל מה ומי שלא זרם לך טוב, פשוט הנחת בצד והמשכת הלאה, אין צורך בעימותים מיותרים. בן האדם הכי נטול חרטות שאני מכירה.

אני מנסה להיזכר באירועים ספציפיים, וכל מה שעולה לי לראש עכשיו זה תא הכביסה של משפחת גורן מספר 129 שהיה תמיד מפוצץ בכביסה, עם תוספת של שלושה מגשים, והיית נזפת בהם שיבואו לקחת. ופקדת על כל מי שנכנס למחסן להסתכל על הבגדים הלא מסומנים ואם מישו העז למצוא שם משהו ששייך לו, הוא היה עובר סדרת חינוך ו WALK OF SHAME למכונת הסימונים.

ריקודי עם היו בנפש שלך. השרהלה הגאוני שהמצאת יחד עם ורדית עוד כשהיית ב"הבו" באוסטרליה, וההתעקשות שלך שזה יהיה הריקוד המסורתי בחתונות בקיבוץ. כי לאסתי לא אומרים לא. ועם הזמן זה הפך ליצירת מופת אגדית שאי אפשר בלעדיה. והלהקה שלך שהופיעה בכל חגי הקיבוץ, בהרכבים משתנים, גם כשכבר לא יכולת להדגים, בחזרות עדיין יכולת לצעוק: positions!!! מההתחלה!!! your'e late , !!!

רשימות!! כמה אהבת רשימות!! מקומות ישיבה זה היה הפאן האמיתי. אנשים שהיו מבטלים או מוסיפים ברגע האחרון היו מקבלים את ה "עכשיו אתה אומר לי?" עם חצי נזיפה, חצי חיוך. ואז היית כותבת בכתב ידך העגול היפה את כל הרשימה מחדש.

אמנם היית בן אדם של "כאט דה בולשיט" אבל היית מלאה באהבה והומור, הצחוק שלך היה מרעיד את הקיבוץ, בערך באותן עוצמות של האפצ'י של ברוור, והחיוך שלך היה אור.

אחרי שאבא כבר לא היה איתנו, היה לי קשה להשלים עם המחשבה שכבר לא יהיה לי בטלפון את ה "הי חמודה", עכשיו אני נפרדת גם מה"הי קוקי" האמהי שלך. ומה"האיא מאמא" שלי אלייך. זה שובר אותי.

אנחנו יודעים שהייתם גאים בשלושתנו, ואת ואבא כבר יודעים את זה אבל יכולים להיות רגועים שאנחנו אחים טובים ומלוכדים, ושנמרודי כבר לא יתחתן עם ביצ' שתיקח את כל הירושה. תודה לאל הוספנו כמה נכסים מופלאים למשפחה הטובה הזאת, נועהלה וליאורי וכל הרעשנים הקטנים שבאו בעקבותיהם. (עכשיו כבר מדברים בלשון זכר).

את בטח כבר פגשת את אבא ואני מקווה שזרקת עליו כמה עננים, כדי להחזיר לו קצת על מה שעברנו איתו בסוף חייו. ואז חיבתך אותו חיבוק גדול של געגוע גם מאיתנו. ופגשת את איילת אחרי הרבה שנים של געגוע. ואז יצאת עם חוהלה למסע שופינג עם כרטיס אשראי אלוהי, כמו הורוד שלך, רק משודרג, ופגשת את סבא ואת כל האהובים שכבר לא איתנו.

אמא אנחנו כל כך עצובים, ואמנם מתנחמים בזה שאת כבר לא סובלת, אבל זה היה מוקדם מדי. פשוט מוקדם מדי. אוהבים אותך אהבה עצומה ומתגעגעים כל כך